

„КЪДЕ БЛЕСТИШ ТИ ИСКРА ЛЕБОРОДНА?“

Това дете не беше като другите. Всеки го забелязваше. Първа майка му беше обърнала внимание на чудните навици, които имаше вторият ѝ син. Защото трите момченца, които растяха в къщурката на Петър Чинтулов, най-сиромашката в махалата „Гюр чешме“, Добри, се отличаваха от Димитър и Иванчо най-много с неутолимата си любознателност.

Всичко му правеше впечатление, всичко искаше да знае, да разбере.

— Мамо, изпей ми пак песента за Злати войвода...

— Мамо, вярно ли е, че на Куш-бунар орлите потапят орлетата в извора, преди да ги пуснат да хвърчат?

— Мамо, може ли да се преброят звездите?

— Тате, защо се казваме българи?

Чинтула беше неграмотен лозар и не знаеше какво да отговори на сина си. Но твърде скоро разбра, че от него няма да стане нито абаджия, нито земеделец. Нямаше у това момче мерак да прекопава лозето, да пренася кетрици и зърва с катъра, да помага на баща си, когато работи кебета през дългите зимни нощи. Ала грабнеше ли в ръце някоя изпокъсана стара книга, не я пущаше докато не я изчете докрай. Беше ги вече научил наизуст, след като старият даскал Никола, след като калугерът отец Сава, го бяха запознали с четмо и писмо. А това бяха един препис на Пансиевата история, „Софрониецо“, „Рибният“ буквар...

Ясно беше, че Добрито е кадърен даскал да стане. Затова баща му го записа при даскал Димитраки, за да изучи елиничията, т.е. да води сметките в тефтерите на богатите търговци, които купуваха и продаваха в далечни страни и си служеха с гръцкия език.